

ČAJ

Pro chvíle pohody

BŘEZEN 2021

Časopis Autorů Jičínska

Neuchopitelnost

**Hvězdný třpyt, sluneční vítr,
záblesk z hlubin dalekých,
zatmění přes tmavý filtr,
svět básníků prokletých.**

Martin VÍDEŇSKÝ

174

Vážení čtenáři,

hostem březnového ČAJe je
jihočeský autor **Miroslav Tota**.

Možná jste se s ním potkali na Řehečské slepici,
kde získal ocenění. Nedivím se, neboť v uveřejněných ukázkách
z knih „**Tragéd**“ a „**Perličky s úsměvem v barvě khaki**“
dokazuje svůj velký smysl pro humor.

Letohradský básník **Martin Vídenský** nedávno oslavil padesátiny,
a tak jsem jej vyzpovídal a společně jsme se ohlédli za jeho
dosavadním železničářským i autorským životem. Přiznal se, že:
„**Budu šťastný, když se mi podaří kouzlo okamžiku
prostřednictvím poezie předat dál.**“

Zlata Zákoutská představuje tvorbu regionálních autorů
prostřednictvím krátkých textů ze souboru
„**Pravdivé (ne)pohádky z přírody aneb
Malé příběhy z velké přírody**“
a básně „**Roční období očima dítěte.**“

Na mou výzvu „**napište čtyřverší nebo minipovídku**“
do padesáti slov, aby obsahovala čtyři slova:

BLEDULE, BRUSLE, BŘEZEN, BUDOUCNOST,

reagovala řada autorek a autorů.

Jeden příspěvek přišel dokonce ze Slovenska (**Tat'ána Sivová**).

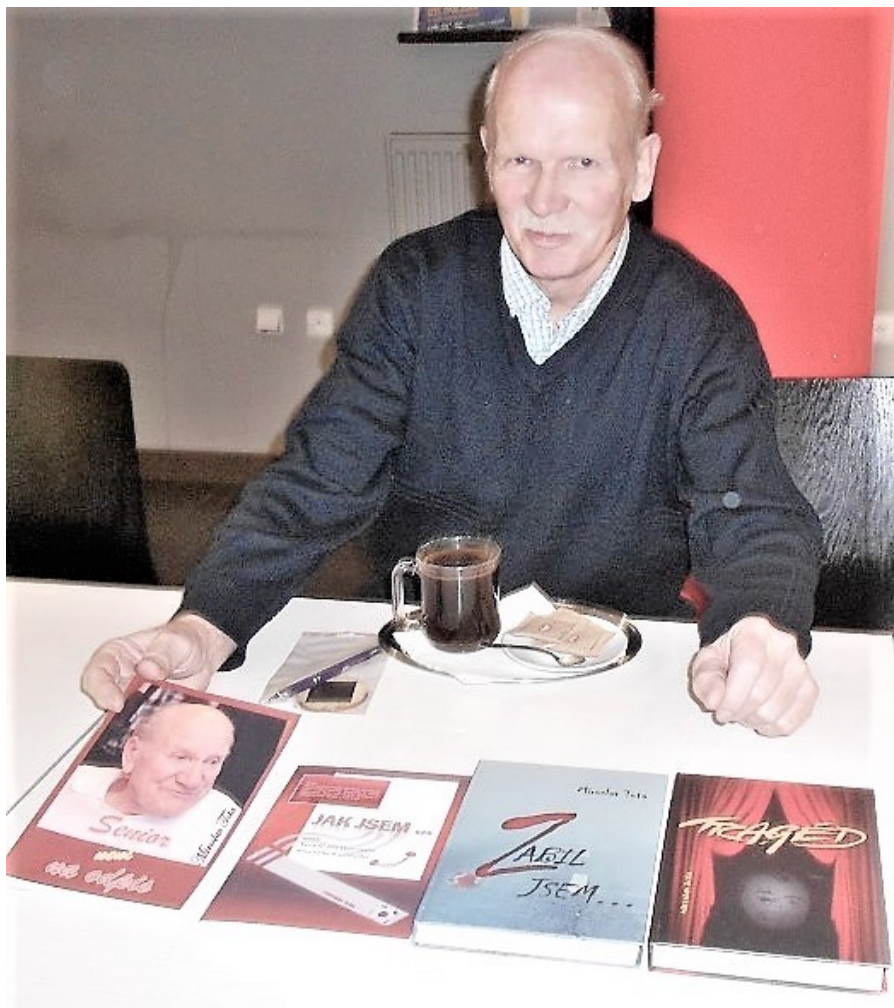
Všem moc děkuji, třeba se nám podařilo přivolat jaro!

Příjemný vstup do jarního měsíce přeje
Václav

HOST ČAJe:

Miroslav TOTA

Moje cesta mezi spisovatele nebyla krátká a cílená. Zabrala mi bezmála padesát let mého života. Její počátek vidím někde na střední škole, kdy jsem se těšil na každé zadání slohové práce v hodinách českého jazyka. Dokázal jsem se široce rozepsat i o věcech, o kterých bych to ani nečekal.

Skutečným autorem literárního díla jsem se stal až po mnoha letech v roce 2006, kdy mě přemohla touha držet v rukou svou vlastní knihu. Jako první mi vyšla kniha Království pejsků a kočiček určená především dětským čtenářům. Od té doby jsem „přivedl na svět“ celkem devět mých děl. Během doby jsem se nevyhýbal žádnému literárnímu žánru. Jestliže první kniha byla určena především dětem, pak druhá kniha Senior aneb ještě mě tu máte ohraničila moji tvorbu z opačného konce. Nevyhýbám se ani románům s psychologickým nádechem nebo humorným dílům. Kniha Jak jsem... aneb Veselé převyprávění neveselých příběhů sice nebyla oceněna v soutěži o cenu Miloslava Švandrlíka, ale už samotná účast mezi takovými esy, jakými jsou Ivan Kraus, Ivan Mládek, Halina Pawlovská a další stojí za to.

V roce 2007 mě mezi sebe přijala elita jihočeských autorů. Stal jsem se členem Jihočeského klubu Obce spisovatelů. Rád bych svou tvorbou dobře reprezentoval jihočeské autory. Věřím, že moje tvorba by mohla být třeba i malou inspirací pro mladší generaci začínajících spisovatelů.

Miroslava Totu si někteří z autorů nebo fanoušků humorné literatury možná vybaví jako úspěšného účastníka naší Rehečské slepice

Ukázka z knihy Tragéd

Poslední štace

Národní divadlo jsem znal dosud pouze zvenku a z přístupu do sálu. Silně na mě zapůsobilo foyer s vyvěšenými fotografiemi všech slavných hereckých osobností, které tudy prošly. Byl jsem pyšný na to, že v galerii slavných nechyběli ani dva Karlové Povýšilové. Byla to pro mě vzpruha a výzva, abych byl stejně dobrým umělcem, jakými byli bezesporu oni dva a vůbec všichni kolem nich.

Nejúžasnějším místem pro mě byla herecká šatna. Kolegové mi ukázali opuštěnou židli, stůl a zrcadlo mého táty. Na této židli jsem měl teď sedět já. Bylo to pro mě posvátné místo. Ze své tašky jsem vytáhl umaštěné pouzdro, které jsem kdysi dostal od babičky. Dědovy šminky jsem měl stále u sebe. Neztratily se ani při stěhování. Obřadně jsem je uložil do rohu stolku. Ne abych je používal, na to byly příliš vzácné. Chtěl jsem je mít na

očích, abych stále před sebou viděl ten závazek dostát cti mých předchozích generací. A možná jsem je vrátil na místo, kde ležely dlouhé roky v čase, kdy si je mazal na svou tvář můj děd.

Říká se, že Národní divadlo má duši. A nejen říká, ale je tomu skutečně tak. Není vidět ani slyšet. Můžete ji ale cítit. Můžete ji vnímat ve všech prostorách. Všude kolem sebe. Samozřejmě v hlavním sále. Ale možná ještě více v zákulisí, v šatnách, v předsálí, a snad i na toaletách. Duše divadla je tvořena legendami, které tudy prošly. A také nejvýznamnějšími světovými díly, které zde byly odehrány. Cítit ji můžete také jako vůni všech těch šminků, pudrů, ale třeba i dřeva z kulis nebo látek ze všech těch historických nebo i současných kostýmů. To vše vás nutí ke skromnosti, pokoře a důstojnosti při pobytu v tomto stánku. Toho jsem si byl plně vědom. Choval jsem od počátku mimořádnou úctu k naší národní kapliče a všem, kteří se zapsali do její mimořádné historie.

A ještě jednu duši jsem v divadle poznal. Je to naše šatnářka paní Skopečková. Pracuje zde již více než třicet let. Začínala kdysi jako uklízečka. Ačkoli je této dámě již něco přes sedmdesát, nikdo si neumí divadlo bez ní představit. Vedení šatny má pevně pod svým vedením. Je takovou pamětí historie divadla. A paměť má stále výbornou. Ráda vzpomíná na všechny ty legendy, se kterými měla možnost se poznat. Paní Skopečková je velmi milá, pozorná, spolehlivá a stále veselá dáma. Žije sama. Jistě má i svoje starosti a trápení. O těch ale s nikým nemluví. Každého, kdo přijde do divadla, uctivě s úsměvem pozdraví, zeptá se ho na jeho zdraví a poví mu nějakou historku z minulosti. Také ráda peče. A vždy, když si udělá čas na upečení něčeho dobrého, nezapomene vzít na ochutnání nám, hercům. Ty její koláčky, buchtty nebo moučníky jsou opravdu vynikající. Jsem rád, že mám tu čest poznat tuhleto velice moudrou a skromnou paní. Pro divadlo je opravdovým pokladem.

Krátce po mém příchodu připravovalo divadlo dvě premiéry. U obou šlo o notoricky známá a slavná díla hraná na mnoha různých scénách, v nichž se vystřídala řada významných hereckých osobností. První premiéra bylo představení Maryša bratří Mrštíků. Znamé drama se odehrává na moravské vesnici. Hlavní postava Maryša miluje Francka. Ten je však odveden na vojnu. Její táta Lízal jí poručí, aby si vzala za manžela bohatého mlynáře Vávru. Vávra je však více v hospodě než doma.

Francek se vrací z vojny, chce se vrátit i k Maryši. Vávra se jej pokusí zastřelit. Maryša ho nakonec otráví. V tomto ději mně byla svěřena role Vávry. Byl jsem šťasten, že jsem dostal hned v úvodu svého působení takovou velkou roli. Nebyl jsem si však jist, jestli to byla role šitá na moji mentalitu. Příliš jsem se v ní necítil. O to více času jsem musel strávit při

jejím nastudování, abych ji dokázal alespoň částečně pochopit a co nejvěrněji odprezentovat divákovi.

V té době jsem doma s Helenkou moc nevycházel. Já jsem byl nervózní z divadla, ona byla nervózní ze mne. Proto jsem se většinou zavřel do pracovny, kde jsem trávil dlouhé hodiny. Helenka buď zůstávala déle v práci nebo odcházela někam ven, snad za kamarádkami. Naše rozhovory byly stále kratší a jednotvárnější. „Jak ses měla v práci?“ „Budeš dnes večeřet?“ „Dnes přijdu později.“ Tytam byly první pohádkové roky mé známosti a manželství s Helenkou. Stále více jsme se odcizovali. Nejhorší bylo, že mě to ani příliš netrápilo. Dostal jsem nový pracovní impuls. Divadlu jsem se věnoval na sto procent. Chtěl jsem dosáhnout na umění mého děda a táty. To byl můj hlavní cíl.

Druhou premiérou byl slavný Shakespearův Hamlet. Drama, jehož děj se převážně odehrává na královském hradě Elsinor. Hamletovi, korunnímu dánskému princovi, se zjeví duch zemřelého otce. Dovídá se od něj, že byl zabit Hamletovým strýcem Claudiem. Z toho se potom odvíjí další zápletky. Já jsem tentokrát ztělesnil postavu nejstaršího komořího Polonia, otce Ofélie. Moje postava byla zabita nožem Hamleta, který se domníval, že jeho hovor s matkou odposlouchává Claudius. V závěru dramatu zaznívá ona slavná věta: „Být či nebýt – to je otázka ...“

Premiéra tohoto díla měla obrovskou odezvu publika. Měli jsme pět děkovaček. Diváci nás nechtěli propustit. Měl jsem pocit, ač jsem nebyl Hamletem, že kus toho diváckého potlesku patří i mně. Byl jsem spokojen sám se sebou. Role mi sedla. Určitě více než Vávra. Polonius byla složitější postava s něčím uzavřeným, co jsem musel otevřít a poznat. Byl jsem přesvědčen, že se mi podařilo nabídnout divákům postavu tak, jak ji zamýšlel sám její autor. A možná jsem přidal ještě něco navíc, co nebylo vidět na jejím povrchu. Všechny kritiky pozitivně hodnotily výkon jednotlivých představitelů.

V jedné kritice se objevilo také toto hodnocení: „Vedle postavy Hamleta svým výkonem zaujal nový člen souboru Karel Povýšil. Svou roli zvládl s velkou bravurou. Jeho Polonius byl přesvědčivý. Svým způsobem hereckého přednesu představil tuto dramatickou postavu divákům v trochu jiném světle, než v jakém ji vídali dosud. Odhalil nejen tělo postavy, ale i její duši. A to se jen tak každému nepovede.“ Takové hodnocení mě pohládilo na duši. Utvrdilo mě, že jdu správnou cestou.

„Helenko, četla jsi v novinách tu kritiku naší premiéry?“ zeptal jsem se slušně své ženy. Byl bych rád, kdyby aspoň trochu sledovala, jak se mi daří. „A proč bych to měla číst? To je Tvoje divadlo. Odtáhl jsi mě do Prahy z Ostravy, od rodiny, od mých přátel. Co mám tady? Nic. Ani Tebe. Jenom

Tvoje prádlo na vyprání od samých olejů, mastiček a pudrů. A svou samotu. Kdy jsme byli naposledy spolu někde venku? Ani si nevzpomeneš, že?“

Taková byla u nás atmosféra téměř stále. Helenka mi neodpustila mé vyjádření k dítěti. A já se jí nedivím. Nebylo to ode mne fér. Helenka to odnesla nevinně. Ale já snad mám taky právo na nějakou chybu. Řekl jsem to ve smutném rozpoložení. A že mě mrzí, že nemám žádného následníka, to je pravda. Kdo by taky nechtěl dítě. A jak by se jiný muž choval, kdyby se dověděl, že jeho žena nemůže mít děti? Možná stejně. Možná by to spolu vyřešili adopcí nebo nějak jinak. Možná by se vzájemně podrželi a našli si jiný smysl života. Já jsem ho našel. Moje žena ale ne.

Chování Helenky se v posledním roce hodně změnilo. Zatímco já jsem byl plně vytížen svou prací, Helenka čím dál častěji odcházela z domu. Někdy taky přicházela pozdě z práce. Nikdy mi neříkala, kde byla nebo kam jde. A já jsem to ani nechtěl vědět. Vyhovovalo mi to tak. Aspoň mě nerušila při práci. A asi chodila za nějakou zábavou, ke které mě nepotřebovala. Problém nastal, když jsem se dověděl, že někteří mí kolegové ji občas viděli s nějakým mužem v restauraci. Podle toho, jak mi ho popsali, to byl Helenčin šéf. Zpočátku jsem to pokládal za obyčejnou pracovní schůzku. Vždyť Helenka byla jeho pravou rukou. Později jsem si ale začal těch příchodů a odchodů více všímat. Měl jsem nasazeného brouka do hlavy. Asi by se stačilo normálně Helenky zeptat, ale to jsem nechtěl. Co kdybych se dověděl něco, co by mě nepotěšilo. To mě sžíralo. Byl jsem čím dál více nesoustředěný na práci. Když nebyla Helenka doma, představoval jsem si všechny možné scénáře, kde je a co dělá. Hlava mě z toho bolela.

Na mých hereckých výkonech nesměly být moje soukromé problémy znát. Dostal jsem se ve své profesi na samý vrchol. Hraji v Národním. Je o mne zájem u filmu. Dost příležitostí dostávám v televizi. U kritiků jsem docela oblíben. Píší o mých výkonech v superlativech: „Karel Povýšil ve své poslední roli dokázal, že nosí své jméno zcela oprávněně. Je vskutku skvělým pokračovatelem výtečného hereckého rodu.“ Vždy jsem tvrdil, že hraji sám za sebe a nechci být srovnáván se svými předky. Pozitivní hodnocení a konstatování mi však polichotilo. Takové srovnání je samozřejmě lepší než kritika za špatný výkon.

Mé galapředstavení se mělo dostavit při premiéře veršovaného dramatu Edmonda Rostanda Cyrano z Bergeracu. Není snad člověka, který by neznal nejslavnější veršované výroky z tohoto díla, jako například: „Svůj širák odhazuji v dáli ...“ a mnoho dalších, které se vryly mnoha milovníkům dramatu do paměti. V tomto představení mi byla svěřena hlavní role Cyrana. Těšil jsem se, jak do postavy vložím veškerý svůj

umělecký talent. Cyrano je gaskoňský rytíř, výborný šermíř a mistr slova. Má však jednu vadu. Dlouhý nos. Tato vada dotváří jeho povahu. Cyrano je zamilovaný do své sestřenice Roxany. Ta však miluje Kristiána. Cyrano jim přeje jejich lásku a pomáhá Kristiánovi psát milostné dopisy Roxaně. Po smrti Kristiána Roxana pochopí, kdo psal všechny ty dopisy a koho vlastně díky těm dopisům milovala. V té chvíli však Cyrano umírá.

Cyrano byla zřejmě moje dosavadní životní role. Alespoň co do dobrého pocitu ze svého výkonu. Dokázal jsem do své postavy vložit své životní trauma a vykreslit tak duši dlouhonošého Cyrana ve všech detailech. Osud Cyrana mi připadal velice blízký. A skvělými partnery mi byli i ostatní kolegové herci. Ač se to nenosí, všichni jsme mohli být na sebe pyšní. Aplaus v sále nebral konce. Diváci stáli, tleskali a tleskali. Tentokrát jsem si byl jist, že potlesk patří z velké části i mně. Srdce mi bilo vzrušením.

Ten večer jsem nemohl jít rovnou domů. Musel jsem vydýchat všechnu tu slast, která mě po představení pojala. Všechno kolem mne mi přišlo nádherné. Sedl jsem si venku na lavičku a pozoroval hvězdy. Připadaly mi jako soubor všech největších činoherních mistrů našich divadel. Snažil jsem se vypořádat, které z hvězd patří mému dědovi a tátovi. Určitě tam jsou. Zdálo se mi, že jsem je tam někde našel. Představoval jsem si taky neskromně, kde by mohla jednou svítit ta moje hvězda.

Noc byla teplá a tmavá. Jen sem tam se na chodníku objevovaly osvětlené kruhy tvořené pouličními lampami. Jakmile moje emoce trochu ustoupily, vydal jsem se k domovu. Před domem na protější ulici jsem zastavil. U vchodu do domu stály dvě osoby. Muž a žena. Něco si povídali. Potom se políbili a žena vstoupila do domu. V té chvíli mě napadlo, že to je přece Helenka, moje žena. Zůstal jsem jako opařený. To znamenalo, že zvěsti o jejím vztahu, zřejmě se svým šéfem, nelhaly. Co teď mám dělat? Domů jsem nemohl. Nevím, jak bych se zachoval. Vydal jsem se proto po ulici dále k nejbližšímu otevřenému baru. Tam jsem si poručil koňak. A po něm další. A ještě jeden. Já jsem dosud nikdy nepil. Jen pivo výjimečně. Koňak mě odrovnal. V baru jsem vydržel až do zavírací hodiny. Seděl jsem u stolu, plakal a současně jsem měl vztek. Na Helenku, na jejího šéfa, na sebe i na osud.

Domů jsem přišel až k ránu. Helenka spala. Ustlal jsem si na gauči a hned jsem usnul. Ráno Helenka vstávala do práce, což mě probudilo. „Proč spíš na gauči? V kolik jsi vlastně přišel?“ ptá se. „Někdy pozdě. Nechtěl jsem Tě budit. Oslavovali jsme premiéru,“ trochu jsem si vymýšlel. Neměl jsem odvahu s ní mluvit o tom, co jsem včera viděl. Dostal jsem se tak do začarovaného kruhu. Helenka chodí se svým šéfem, já o tom vím, ale neřeším to. Jsem jakoby sevřený v nějakých kleštích. Jak z toho ven?

Jediným mým řešením bylo, že jsem se ještě více zavíral do svého světa ve své pracovně, jen abych nemusel mluvit s Helenkou. Ta to přičítala mému většímu pracovnímu nasazení, a myslím si, že jí to také začalo vyhovovat. Třeba by se někdy prořekla, a to určitě nechtěla. Náš život se tak vyprázdnil. Neměli jsme už nic společného. Žádné zájmy, žádné city, žádnou úctu jeden k druhému. Snad jen vzpomínky. Občas jsem si vzpomněl na naše první setkání v bazénu, rozhovory v parku, na naše vzájemné sympatie. Vždy se mi však do vzpomínek vloudilo dítě. Nebo spíše první zpráva o tom, že Helenka, nebo tedy my, nemůžeme mít děti. Všechno hezké bylo rázem pryč. Zůstala tak jen hořká příchut' a ošklivá kaňka v našem manželství.

Ukázka z knihy Perličky s úsměvem v barvě khaki

Diety

Se svým kolegou a kamarádem Pepou jsem byl vyslán na veletrh vojenské techniky v turecké Ankaře. Na cestu jsme se těšili, vlastně stejně jako na všechny ostatní. Vedle poznávání nejnovějších trendů v oblasti vojenské techniky jsme měli možnost poznávat i způsob života v jiných zemích. A co víc, na každou cestu jsme byli armádou vybaveni finančními prostředky nejen na dopravu a ubytování, ale také na tzv. diety, tedy stravné a kapesné. Nebyly to pro našince malé peníze, a to navíc ve valutách.

Finančním ředitelem naší malé výpravy byl Pepa. Z pokladny vyfasoval několik milionů tureckých lir. Připadali jsme si jako skuteční milionáři.

Domluvili jsme se, že poletíme v obleku, který budeme muset nosit na výstavišti, abychom ho nemačkali v kufru. Nebyli jsme ještě tak zkušení cestovatelé, abychom posoudili vhodnost takové ústroje do letadla a do horké letní Ankary.

V Ankaře jsme přistáli krátce po poledni. Letištní hala byla příjemně klimatizována. Vyšli jsme se svými kufry před letiště. Při otevření dveří to vypadalo, jako by na nás někdo začal zprudka foukat zapnutým fénem. Nečekaný žár nás málem zahnat zpět do útrob letiště.

Po krátké aklimatizaci jsme začali přemýšlet, jak se dostaneme do svého hotelu. Samozřejmě, byla tady jednoduchá možnost. Využít služeb kteréhokoliv z dlouhého hada taxíků, které nám nabízely své otevřené dveře. Ale to známe. Z Prahy máme dost zkušeností. Přece nebudeme těm zlodějům platit hříšné peníze ze svých diet. Zjistili jsme, že z letiště odjíždí

do města také autobus. Pepa zašel proto do prodejny jízdenek, aby zjistil, co a jak. Za chvilku byl zpět i s jízdenkami.

Na autobus jsme čekali asi deset minut. Usadili jsme se na pohodlná sedadla mile vychlazeného autobusu a vydali se neznámo kam. Cesta trvala asi půl hodiny. Že jsme dojeli zřejmě na konečnou, jsme zjistili podle toho, že všichni ostatní cestující se vrhli k výstupním dveřím. Vystoupili jsme tedy také. Před sebou jsme si všimli vlakového nádraží. Za námi se otvíral prostor do velkého světa.

Co teď? Byli jsme kdesi u nádraží v Ankaře. To bylo všechno, co jsme věděli. Pomohla nám informační tabule kousek od nádraží. Tam jsme si na mapě města našli jméno našeho hotelu. Zdálo se, že by nemusel být daleko.

Popadli jsme těžké objemné kufry a vydali se směrem, kterým jsme tušili náš hotel. Horké a suché počasí na nás začalo působit plnou silou. Obličeje nám zrudly. Kufry ztěžkly. Košile byly přilepené k tělu. Saka se postupně začala deformovat. Prostě mučednická stezka.

Během naší cesty, kterou jsme stále častěji museli přerušovat, abychom si utřeli pot, jsme každou chvíli slyšeli kousek od sebe nějaké troubení. Asi místní kolorit. Byla to šňůra oranžových taxíků, které nám nabízely svou vychlazenou náruč. Ale my jsme byli hrdí. Přece nebudeme utrácet své drahé valuty. Šli jsme ztěžka dále a dělali jsme, že taxíky nevidíme a neslyšíme.

Ušli jsme možná dva kilometry. Hotel nikde. Naše orientace se ztratila v tom parnu. Přilepené košile i kalhoty brzdily náš pohyb. Nedalo se nic dělat. Takhle by do hotelu dorazily jenom naše trosky. Vzdali jsme se. Popošli jsme k okraji chodníku. V mžiku u nás zastavil jeden z těch hladových taxíků. Taxikář na nás něco mluvil. Turecky neumíme. Usoudili jsme však logicky, že se ptá, kam chceme odvézt. Ukázali jsme mu proto lístek s názvem našeho hotelu. Cosi poznamenal a vyrazil. Hotel se objevil asi po desetiminutové jízdě. Zaplatili jsme nějaký jejich milion, což bylo asi dvě stě korun.

Byli jsme sice bez milionu, ale šťastní, že jsme se dostali někam, kam nepraží to protivné sluníčko. Teď už se jen rychle ubytovat a hurá do sprchy! To bude naše vysvobození z pachu vlastního potu.

Na recepci jsme si postavili kufry mezi nohy, abychom je měli stále pod dozorem. Milá slečna recepční s námi vyřizovala naše bydlení. Náhle jsem cítil, jak mě něco tahá za nohy. Ohlédl jsem se. Byl to jakýsi človíček v legrační barevné uniformě. Na hlavě mu seděl kulatý klobouček s bambulkou. Snažil jsem se mu naznačit, že si s kufrem poradím sám. Marně. Vytrhnul můj kufr ze sevření a po chvilce měl ve své moci také kufr

Pepy.

Obdrželi jsme klíče od našich pokojů, tak jsme se mohli konečně přesunout do třetího patra ke svým sprchám. Nastoupili jsme do výtahu. Človíček s kufry s námi. Odemknul jsem svůj pokoj. Človíček šel dále se mnou. Postavil můj kufr na zem a čekal. Tušil jsem, že očekával odměnu za úsilí, které věnoval zmocnění se našich zavazadel. Ale copak já mám nějaké peníze? Finančním ředitelem byl přece Pepa. Ten měl u sebe všechny naše diety. Já bych mohl vytáhnout ze své peněženky tak maximálně nějakou českou dvacetikorunu. Nevím, jestli by ho uspokojila.

Človíček stále čekal. Aby přiblížil, o co mu jde, začal mě provádět po pokoji. „Tady je postel. Tady je okno. Tady je koupelna,“ popisoval vybavení pokoje, jako bych ještě běžný hotelový pokoj nikdy neviděl. Jeho snažení bylo stále bez úspěchu. Mně už docházela trpělivost. Těšil jsem se konečně na svou osvěžující sprchu. Rozhodl jsem se pro rázný krok. Nechal jsem človíčka ve svém pokoji a popošel jsem do sousedního pokoje obývaného Pepou. Človíček za mnou. A opět: „Tady je postel, okno, koupelna.“ Pepa se pokusil vyjít človíčkovi vstříc. Sáhl do kapsy, ale našel v nich jen samé papírové bankovky. „To musí být moc. To mu přece nedám,“ povídá. Záchrana se našla na recepci. Pepa sjel dolů, rozměnil jednu bankovku a část mincí podal konečně spokojenému človíčkovi s bambulkou.

Teď už mi nic nebránilo v tom, abych ze sebe udělal konečně nového člověka. Promočený oblek jsem pověsil na ramínko a zavěsil na židli na balkóně. Košile již měla definitivně odslouženo. Ještě že mám dost dalších v zásobě. Po důkladném blahodárném osprchování jsem se na chvíli natáhl. Díky klimatizaci bylo na pokoji příjemně. Zřejmě se mi podařilo i usnout.

Po chvíli mě probralo klepání na dveře. Pepa. „Tak co budeme dělat? Zajdeme dolů na pivo, ne?“ Nebyl to špatný nápad. Já sice pivo nemusím, ale kávu bych si dal. Doma jsem zvyklý pít třikrát denně svého turka, tak proč bych si ho nedal tady v Turecku.

Přišla nás obsloužit milá mladá servírka. Objednali jsme si tedy pivo a kávu. Pokusil jsem být trochu vtipný. Snažil jsem se slečně naznačit, že nejen oni mají tureckou kávu, ale že ji pijeme i my v Česku. Nepochopila to. Turecky mluvit neumím a moje angličtina jí zřejmě nevyhovovala.

Za okamžik přinesla Pepovi pivo v hezky zdobené sklenici. Předemne postavila objednanou kávu. Vypadala podobně jako náš turek. Jen šálek byl podstatně menší, než na jaký jsem zvyklý z domova. Možná bych byl schopen vypít tři takové hrníčky.

Pepa byl velkým sběratelem pivních sklenic. Doma jich měl

nejméně stovku. Většinou si je kupoval nebo je dostával jako dárek. Přiznal se, že pár si jich také „půjčil“ v našich hospodách. Ta turecká se mu moc líbila. Takovou hezkou ještě doma nemá. Na její „půjčení“ v cizině si netroufal. To bych mu ani neschvaloval. Proto se k ní snažil propracovat diplomatickou cestou. Když mu servírka přinesla další objednané pivo, zaskočil ji zvláštní otázkou: „Mohl bych si, prosím, jednu sklenici u vás koupit?“ Samozřejmě předpokládal, že by takový hotel jedna sklenice nezruinovala a že by mu ji mohli nechat jako dárek. Zdálo se, že si slečna nedokázala s takovou anglicky položenou otázkou poradit. „One moment, please!“ řekla a vzdálila se. U barového pultu se pak domlouvala se svým kolegou barmanem. Za chvíli přišel barman k našemu stolu a ptal se, co si přejeme. Pepa mu vysvětlil, že je sběratelem pivních sklenic a jestli by si nemohl jednu koupit. Zřejmě to byl oříšek i pro barmana. Opět jsme slyšeli: „One moment please!“ Barman zmizel za lítacími dveřmi restaurace. Po patnácti minutách k nám dorazil důstojně vyhlízející muž v kravatě. Představil se nám jako vedoucí restaurace a znovu si nechal zopakovat naše, vlastně Pepovo přání. Znovu tak přišlo vykládání o sběratelství a možnosti koupě. Vedoucí to vyslechl a pronesl: „Of course. One moment, please!“

Za chvíli jsme viděli vedoucího, jak přinesl novou sklenici a na barovém pultu ji balí do prázdné krabičky. Tak vida. Tak ji bude mít Pepa i luxusně zabalenou. Vedoucí přinesl krabičku k našemu stolu: „Tady je ta sklenice, prosím“. Pepa byl nadšený a už se chystal vedoucímu hluboce děkovat za dárek. Ten však popadl naši účtenku na stole a připsal na ni účet za „darovanou“ sklenici. Její cenu vyčíslil na zhruba 300 českých korun.

Nadšení Pepu v tu ránu opustilo. Na stole ležela nejdražší sklenice jeho sbírky. Prostě dárek za všechny peníze. Nejhorší bylo, že přišel o část svých diet, které předpokládal ušetřit na horší časy.

Najednou přešla Pepu chuť na další pivo. Já už jsem taky svého turka i colu vypil. Proto jsme se s nelibostí vzdali nějaké bankovky ve prospěch hotelové restaurace a odebrali se do svých pokojů. Další dny jsme již pohostinství zdejší restaurace příliš často raději nevyhledávali a občerstvovali se hlavně na výstavišti.

**„Budu šťastný,
když se mi podaří kouzlo okamžiku
prostřednictvím poezie předat dál.“**

ROZHOVOR - MARTIN VÍDEŇSKÝ

S Martinem Vídeňským, letohradským básníkem, jsem se seznámil na schůzkách Střediska východočeských spisovatelů. Martin vystudoval Elektrickou trakci v dopravě na českořebovské průmyslovce. Zakotvil v domovské stanici vlakových čt v Letohradě. Doprovází spěšné vlaky mezi Letohradem a Hradcem Králové a rychlíky mezi Trutnovem a Prahou. Dříve s osobními vlaky zajížděl i do polského Miedzylesia.

V 90. letech propadl paraglidingu. Třikrát se zúčastnil štafetového závodu Dolomitenmann (běh do vrchu, paragliding, kajak, horské kolo) v rakouských Alpách. V roce 2002 se při ostrém tréninku vážně zranil, což jej na půl roku vyřadilo z běžného provozu.

V té době vydal první sbírku poezie „Ozvěny ticha“, následovaly další sbírky většinou vydané v nakladatelství Oftis. Ve volných chvílích jezdí na kolečkových bruslích a koloběžce „Vlčákovi“.

Rozhovor připravujeme na podzim 2020, kdy Martin oslavil svoje abrahámoviny. Bohužel v době oslav musel podstoupit operaci levé ruky po úrazu na koloběžce. Takže první otázka se nabízí:

- Martine, jak sis přivodil zranění ruky? Jak se cítíš po operaci?

Byl to mžik. Při pomalejším najíždění do pravotočivé zatáčky jsem píchl přední kolo, které se následně zablokovalo, a já šel k zemi. Prokousl jsem si spodní ret, obrazil hrudník a zápěstí levé ruky jsem si rozdrtil doslova na kaši. Týden po karambolu mne v Ústí nad Orlicí operovali, levou packu znehynbili zevní fixací (ocelová konstrukce s hřeby zaraženými do zdravých kostí) a s tím jsem žil prakticky dva měsíce. Moc příjemné to nebylo, ale dalo se to vydržet.

- Takže za vším hledej koloběžku. Jak dlouho už jezdíš? A jaké máš osobní rekordy? Kde jsi všude „koloběžkoval“?

Koloběhu se věnuji asi šest let a osobních rekordů se mi podařilo dosáhnout právě s Vlčákem (během dne jsme ujeli 107 km). Současně dodávám, že se koloběhu nevěnuji kvůli rekordům, ale pro radost z jízdy a pohybu na čerstvém vzduchu. Nejvíce mi vyhovují trasy kolem 40 km, k čemuž využívám cyklostezky v okolí svého bydliště (Žamberk – Letohrad – Ústí nad Orlicí – Choceň). Úžasné atraktivní je kopcovitá trasa z Ramzové do Letohradu (přes Hanušovice a Králíky, 70 km) a moc rád jezdím po silnicích a cyklostezkách v okolí Mutěnic, Mikulova a Znojma.

- Těch úrazů máš za sebou víc. Jak to bylo s úrazem při Dolomitenmannu? Jaké jsi tam zaznamenal úspěchy? Lákají tě stále adrenalinové sporty?

Dnes již legendárního Dolomitenmanna jsem úspěšně absolvoval třikrát (1999 – 2001). Vždy jsme skončili sedmnáctí, což lze v konkurenci stovky amatérských štafet považovat za úspěch. Při své čtvrté účasti v roce 2002 jsem se při ostrém tréninku dopustil pilotní chyby nad místem finálního přistání. Padák se vylil a já jsem se z pěti metrů zřítíl na zem. Rozdrtil jsem si levé zápěstí a zlomil třetí bederní obratel. Vše srostlo dobře a já se paraglidingu věnoval i po tomto úrazu. Na Dolomitenmanna jsem nezanevřel a každý rok napjatě sleduji televizní záznam tohoto závodu.

- Práce na železnici je vlastně taky adrenalinové povolání? Jak náročná je práce s lidmi? A nevadí ti směny, kdy musíš přespat třeba v Praze, abys zase druhý den ráno mohl jet zpátky do Letohradu?

Práce s lidmi je hodně náročnou adrenalinovou disciplínou. Kromě slušných cestujících (těch je většina) vozíme i nevychovaný dobyteček, agresivní jedince, podnapilá individua a podobně nespoutané živly. I když jsme na řešení krizových situací připravováni a pravidelně proškolení, je to práce náročná a někdy i vyčerpávající. Přesto ji mám moc rád a dvoudenní směny s noclehem považuji za její přirozenou součást.

- Máš nějakou veselou příhodu ze železnice, se kterou by ses nám mohl pochlubit? Nebo jsou to spíše příhody smutné?

Asi před třiadvaceti lety jsem vezl úplně narvaný ranní dělnický vlak ze Štítu do Letohradu. Ve Verměřovicích (zastávka před Letohradem) jsem po výpravě vlaku nastoupil do vozu a s ostatními cestujícími se mačkal na chodbičce. O kontrole jízdenek nemohla být ani řeč. Na výhybkách v Letohradu to cuklo, já neudržel rovnováhu a dámě, která stála proti mně, jsem spadl nosem přímo do výstřihu. Dáma zachovala dekoum a jen s úsměvem řekla: „Ty jsou, vid'!“

Já byl v tu chvíli červený až za ušima a slov se mi jaksi nedostávalo...

Člověk na dráze zažije i smutné příhody (konfliktní situace, nehody), ale raději vzpomínám na ty veselejší.

- Lákala tě železnice už jako kluka? Nebo je to rodinná tradice? Nebo jsi váhal, než jsi se přidal k modré armádě?

Z rodičů na dráze nikdo nepracoval. Jako kluk jsem rád chodil na nádraží a pozoroval provoz. Doma jsem si postavil modelovou železnici a vytvářel různé dopravní situace. Myslím, že právě to mě nasměrovalo při volbě školy a následného zaměstnání.

- Při výčtu tvých aktivit trochu nechápu, jak jsi se právě ty dostal k poezii?

Na školách (na základní i na střední) jsem měl štěstí na učitele češtiny, kteří mě naučili pracovat s textem. Druhou cestou k poezii byla určitě muzika. Vždy jsem poslouchal kapely, v jejichž tvorbě hrály texty velice důležitou roli. Mnoho muzikantů poezii zhudebňovalo, a tak jsem se přes Vladimíra Mišíka dostal k Josefu Kainarovi a Václavu Hraběti, přes Hradišťan k Janu Skácelovi a k Vladimíru Holanovi. Naprostým zjevením pro mě byly písně Karla Kryla.

- Kolik básnických sbírek máš na svém kontě? Můžeš nám aspoň některé blíže představit?

Na svém kontě mám čtyři básnické sbírky. V roce 2003 mi u orlickoústeckého vydavatelství Oftis vyšla prvotina Ozvěny ticha, kterou jsem věnoval své zesnulé mamince. V dvouletých intervalech následovaly sbírky Slza za ciferníku, Písky, hrady, zříceniny a Potichu i nahlas. V roce 2011 vydavatelství Oftis vydalo můj autorský výběr Uzavřená kapitola. Jednalo se v podstatě o bilancující výběr, do kterého jsem zařadil své nejlepší básničky, které ani po čase nepropadly sítem autocenzury.

- Knihy „Literátů na trati“ v režii Františka Tylšara, s tvou účastí, vycházejí již řadu let. Takže by se dalo říct: Co železničář, to literát?

Takto bych to asi neřekl. Do prvního dílu bylo zařazeno osmnáct autorů a dalo by se říci, že všichni byli s železnicí profesně spjatí. S dalšími díly přibývalo autorů, kteří měli k železnici nějaký (většinou pozitivní) vztah. Závěrem bych k této otázce řekl, že i na železnici můžeš tu a tam potkat autora poezie, či povídek.

- Četl jsi jako dítě hodně? Máš svoje oblíbené autory a vzory, ke kterým se stále vracíš?

Priznám se, že do četby mě museli rodiče zpočátku dost nutit. Až časem jsem podlehl kouzlu románů Karla Maye, Julese Verna, Karla Čapka a dalších. V současnosti k mým nejoblíbenějším autorům patří Richard Bach, Robert Fulghum, Patrik Hartl, Josef Formánek a Václav Franc. Co se poezie týče, vždy si rád přečtu něco od Jana Skácela, Víta Slívy, Radka Malého či J. H. Krchovského.

- V básni „Každý po něčem touží“ říkáš „Básník touží slovy básně / popsat krásy blankytu.“ Po čem toužíš ty jako básník?

Nejvíce toužím po tom, abych se v dnešním podivně zrychleném světě uměl zastavit, abych neztratil duši klukovského snílka a nepřestával žasnout nad poetikou všedních dnů. Samozřejmě budu šťastný, když se mi podaří kouzlo okamžiku prostřednictvím poezie předat dál.

- Na čem v současné době pracuješ? Myslím literárně. A na co se čtenáři mohou v brzké době těšit?

Z osmdesáti nových básniček jsem vybral padesátku (dle mého názoru) nejlepších a sestavuji z nich sbírku, která by mohla během příštího podzimu vyjít. Nyní čekám na korektury a přemýšlím nad vydavatelem. Víc zatím prozrazovat nebudu.

- Kromě své profese a koníčků jsi vedoucím oblasti Orlicko ve Středisku východočeských spisovatelů. Jak těžká je to při tvé profesi práce? A čím se třeba právě tvoje oblast liší od těch ostatních? Event. Kdo ze známých autorů je ještě v této oblasti členem?

No, co si budeme povídat, je to úřednická práce navíc, která spočívá ve vedení asi dvaceti členů, evidování jejich činnosti v průběhu celého roku a vytvoření výroční zprávy za tuto oblast. Nic náročného to není, ale občas mne to brzdí v psaní poezie. K významným osobnostem Orlicka patří bezesporu básník Jiří Faltus a autor detektivek Milan Dušek. Oba byli ještě

donedávna redaktory bulletinu Kruh, druhý jmenovaný dlouhá léta vedl oblast Orlicko a před dvěma roky vedení této oblasti předal právě mně.

- Získal jsi na literárních soutěžích řadu ocenění. Kterých si nejvíc vážíš a proč?

Skromně přiznávám, že ta ocenění jsou pouze tři. V roce 2008 jsem na Šrámkově Sobotce obdržel čestné uznání, v roce 2017 jsem získal 3. cenu na soutěži Mělnický Pegas a z Literární Vysočiny 2020 jsem si odnesl druhé čestné uznání. Všechny tři ocenění si vážím stejně. Získal jsem je s odstupem několika let a vždy pro mě byla potvrzením toho, že nepíšu úplný blbosti.

- Vráťím se zpátky na koleje. Napadají tě při službě verše? Zapisuješ si okamžitě poznámky na papírky nebo tvoříš spíše v soukromí?

Nápady se rodí absolutně nečekaně, proto si je ihned zapisuji na to, co mám zrovna po ruce. V klidu soukromí už pouze dopisuji, škrtám a cizeluji.

- Říká se, že k básníkům patří i víno. Víím, že jsi znalec. Máš svoje oblíbené značky? A jaká vína upřednostňuješ a proč?

Dávám přednost bílým převlastkovým vínům s nižším obsahem zbytkového cukru (suchým, polosuchým). Miluji minerální pálavské Ryzlinky vlašské, osvěžující lehké Veltlíny a aromatické Sauvignony a Hibernaly. V zimním období si rád otevřu lahvinku Rulandského modrého nebo Merlotu.

- Určitě na oslavě padesátin nějaká ta lahvička dobrého vína byla vypita. I když oslavy jsou trochu narušeny úrazem. Budeš si při oslavách dávat nějaká předsevzetí do další padesátky?

Oslavy byly střídmejší. S přáteli jsme si připili na zdraví a já osobně jsem si přál, aby mi packa dobře srostla, podařilo se mi ji rozhybat a abych si mohl dalšího života užívat bez omezení s radostí a nadhledem.

- Děkuji ti za rozhovor a k Tvým abrahámovinám přeji hodně zdravíčka (toho v současnosti aspoň dvě soupravy ČD), štěstí, pohody, optimismu, políbení od básnických múz, ještě hodně naježděných kilometrů na koloběžce a především elán a radost ze života.

Václav

**PRAVDIVÉ (NE)POHÁDKYZ PŘÍRODY
aneb MALÉ PRÍBĚHY Z VELKÉ PŘÍRODY**

MRAVENIŠTĚ

U Štikovské rokle byla dvě velká mraveniště. Dobří lidé je ohradili drátěnou ochrannou sítí. Dali sem tabuli s názvem mravenčího rodu a informací o vzácné lokalitě. Hlavně, člověče, „poznej a chraň“!

Na jedné z vycházek sledovala babička s dětmi mraveněčky a jejich hemžení. Zdálo se, že je to jen přebíhání z místa na místo. Když přestali vetřelce vnímat, uklidnili se, bylo vidět, že každá minuta mravenčího života je naplněná cílevědomou prací. Jedni nosili břemena mnohokrát větší a těžší, než byli sami. Stavitelé a opraváři města. Jiní pochodovali v řadě několik metrů dlouhé, pro ně to byly kilometry, a mizeli v bočních otvorech. Měli na starost stálé doplňování zásobárny.

Další skupina – mravenčí hrobníci – právě vlekli mrtvého kamaráda do ústraní na mravenčí hřbitov.

Na terase mravenčích jeslí obracelo několik ošetřovatelů bílá vajíčková miminka, aby je slunce prohřívalo rovnoměrně. Ta, která byla už dost prohřátá a pobyt venku jim končil, stahovali jiní do bezpečí podzemních ložnic. Každý bez pobízení a nařizování věděl, co má dělat. Všude vládl ne chaos, ale čilý pracovní ruch.

Pozorování bylo zajímavé a přinášelo jim hodně radosti. Mravenci byli dětem bližší a už se jich vůbec nebáli. Na rozloučenou dostali kousek sladkého koláče. Tajnými telefony a signály se dozvěděli o pochoutce a vybíhali z bočních skulin na povrch mraveniště. V mžiku ztmavly bílé drobty hrozny hemžících se tmavých tělíček. Malí kamarádi se radovali, že mají oběd s donáškou na pracoviště. Malé kousky zatahovali dovnitř a brzy nezbyl ani drobeček, ani zrníčko cukru.

Nedlouho po návštěvě mraveniště ožilo Štikovsko stavebním ruchem.

Motory aut burácely, lidé hlučeli a znečišťovali les. Hromady vybagrované země rostly jako krtiny krtků obrů.

Veverky přehopkovaly větvemi stromů do bezpečí. Lesní svět – srny, zajíci a starý jezevec opouštěli své úkryty a prchali hlouběji do lesa. Ptáci zoufale kroužili nad zničenými hnízdy ve změti ležících korun starých stromů. Mravenci se báli a nervozita se projevovala bezhlavým hemžením.

Jejich strach vrcholil, když v blízkosti mravenčí cestičky začal růst hotel. Najížděla sem velká auta s materiálem. Těžké stroje rozechvívaly

zem. V mraveništi bylo zemětřesení, bortily se chodby podzemního labyrintu. Zachvátila je hrůza a děs. Někteří zahynuli, ostatní se rozprchli, zachránili a přestěhovali se hluboko do lesa, kde našli slunnou paseku a založili nový mravenčí rod.

Babička s vnoučaty s Pepíčkem a Vojtíškem objevila stavbu nového mraveniště. Určitě to jsou staří známí. Chodili sem dost často a sledovali pracné a zdoluhavé budování nového hradu. Své tajemství o nové lokalitě nikomu nevyzradili, aby malí přesídlenci mohli v klidu pracovat a žít.

ČMELÁCI

Mateřídoušková mez je plná života. Bydlí tu nejen cvrčci, berušky, kovově lesklí střevlíci a čmeláci, ale ve svahu mají své příbytky i polní myšky. Prozradily nám to dírký, jen tak na strčení dvou prstíků jezinek. Jeden vchod je hlavní, ostatní nouzové a mezi nimi spleť podzemních chodbiček. Když jsme byli tak potichu jako ony, občas jsme je zahlédli. Malý čumáček a očičkové korálky na nás jukly a rychle zmizely. Asi myší detektiv. Jedna vyběhla, mihla se kolem nás a skryla se v tajném vchodu, o kterém jsme nevěděli. Možná že šla na výzvědy, nejde-li babička s dědou a housličkami vyvolávat Budulínka. Určitě by to ihned hlásila lišce. Stačili jsme si myšku prohlédnout. Kožíšek světlešedý, sametový, vypasovaný k tělu. Také to mohla být princezna zakletá do myšího převleku.

Čas od času nám kolem hlavy varovně zabručel tmavý bombardér, těžký kalibr – čmelák. Dříve je lidé chytali, zamotali a zakroutili do hadříčku, zavázali a dávali miminkům místo dudáka jako sladký cumel. Dítě dudalo a bylo spokojené. Jak byl spokojený čmelák, to se neví. Je-li uvedená příprava cumlu správná, to taky nevím, možná, že je to recept Káji Maříka.

Při pátrání po myšce jsme místo ní náhodně objevili obydlí čmeláků. Lehce jsme zašťourali klacíkem v jedné dírce a najednou jich tu bylo plno. Hrozivě bzučeli a moc se zlobili. Své trombóny rozehráli hned v několika tóninách. Vedl je ten, co troubil Ferdovi v mraveništi budiček. Za ním kroužil Pučmelouš.

„Nezlobte se, bzučáci, my vám nechtěli poškodit bytové zařízení! Opusťte nám to!“ tiše jsme se vmlouvali do přízně tlustých pruhovaných hudebníků. Asi nám porozuměli. Za chvíli létali pokojněji, bzučeli v nižší tónině, sedali klidně na květy a pokračovali ve své práci. Strkali dlouhé sosáky až na dno kalíšku s opojným nápojem. Domů ho přepravovali v demižónech připevněných na nožkách. Opuštěli nám a dovolili tiché sledování.

Na mateřídouškové mezi u lesa zavládl zase klid. Mnoho různých

příběhů sledovaly děti s babičkou při svých toulkách přírodou. Život se prolínal do pohádky a pohádka pokračovala životem, takže – nepohádka.

Co všechno se dá vidět na několika metrech voňavého břehu nad úvozem! Bez kouzelného proutku se musí na chvíli zkamenět, oči a uši otevřít. Zvuk i obraz je výborný, bez chyby, a je tu živý příběh, lepší než v televizi.

Zlata ZÁKOUTSKÁ

ROČNÍ OBDOBÍ OČIMA DÍTĚTE

Jaro je – když – kvetou kočky
a probouzí se zem.

Jaro je – když – děti hrají kuličky
a člověk má lásku k lidem všem.

Léto žhavé přijde k nám,
chlebem rozvoní se pole.
Vláčnou lenost prázdnin znám,
léto – radost moje.

Hnědá je barva podzimu
a oranžová taky.

Vítr se chystá na zimu,
na nebi pase mraky.

Nastoupí zima, paní bělostná
mráz oknům vdýchne květy.
Tisíce jisker jinovatka má,
hory zas bílé a studené hřbety.

VÝZVA

Napište čtyřverší, aby obsahovalo tato slova :
BLEDULE, BRUSLE, BŘEZEN, BUDOUCNOST
(pochopitelně můžete použít v různých pádech).

Aby to nebylo líto prozaikům, tak napište krátkou minipovídku maximálně o padesáti slovech (za slovo se počítají spojky i předložky), aby obsahovalo výše uvedená čtyři slova.

Zde najdete práce zaslané na výzvu. Všem autorkám a autorům
děkuji za zajímavé nápady!

Luboš Giler-Zelený
Prognóza s Nostradamem

Dítka Covidů jsou už v louži
Bledule je sněhem pilně hostí
Březen s jarem na bruslích krouží
Po tenkém ledě budoucnosti

Ladislav Vondrák

Bledule mrazným březnem pádí
Na bruslích rána pro radost
A někde kdesi do pozadí
se řítí naše budoucnost

Marta Urbanová

Dostala jsem hlavolam
o němž pochybnosti mám
zařadit bledule a brusle do března
Vychází mi budoucnost tak nejistá

Bledule, brusle - je leden
Březen za kamna vlezem
se strachem z kovidu
s budoucností na šíru

Věra Kopecká

březí březen
bělavé bledule
prodírají se sněhem
v pupenech ukryté
lístky bříz
nabývají na síle

odkládám brusle
a netrpělivě vyhlížím
budoucnost –
hřejivé jarní slunce

Jitka Hamáčková

Budoucnost je teď nejistá,
březen se ještě nechystá,
vezmu si brusle po škole,
po zimě jsem jak bledule.

Václav Franc

Jarní prázdniny aneb Lásky na zimáku

Vypadala jako vlnadná bledule
budoucnost s ní vidím přesto na nule
zajímaj jí brusle a má prázdniny
v březnu ohlídnu se raděj po jiný!

Tomáš Bezrouk

Koronavirová výluka

Jako duté bledule, i v návaznosti naší ctnosti,
pohříchu i v budoucnosti,
neobujem brusle nové,
březnové ni únorové...

Tatana Sivova

sněhová vánice
bruslí po bledulích,
než přijde brezen,
ztratí budoucnost

Martin Šantrůček

Čáry máry na bruslích,
Budoucnost už není sníh.
Bledule, bambule, brezen
Už vám to jaro vezem.

Václav Franc

Předjarní elegie

Březen. Taháš ze země kvítky bledule
teploměr se líně válí na nule.
Užijješ spíš brusle než-li pomlázku
budoucnost však přesto myslí na lásku!

Marta Urbanová

V lednu jsem vyšla na cestu. Bledule mě políbily a brusle mě povozily. V březnu náhle ztratila jsem cestu, za každým keřem vystrkoval růžky covid, nasadila jsem si roušku, nemohla chodit do školy, až jsem koncem roku dohonila nejistou budoucnost, která křikla: zabijem ho a dost!

Jana Burčíková

Smělá

Dlouhá, panovačná zima jí na tvářích vysázela bledule. Jediné květy, jež jen nesměle konkurovaly loukám na oknech počmáraných mrazem. Za minulostí zapadla petlice, přítomnost neplnila sliby. Navzdory březnu obula si brusle a po zamrzlé řece vydala se vstříc budoucnosti.

Kateřina Hájková

První bledule

Ačkoliv se někteří sotva stihli rozloučit s bruslemi, na dveře klepal březen. To klepání v sobě neslo příslib jara, jehož ozvěna byla slyšet i hluboko pod zemí. Odtud si zmrzlou půdou prořezávala cestu první bledule. Nahoře ji přivítaly sluneční paprsky. Koupala se v nich a kochala se vidinou zářné budoucnosti.

Pavel Frydrych

Minipříběh č. 1

Sníh zasypal led na rybníku. Pověsil brusle na hřebík (doslovně). Pak se zastavil u zrcadla. Vypadáš jak bledule, napadlo ho. Díky hustému sněžení vypadla elektřina. Budoucnost byla ve tmě. S baterkou v ruce šel do spíže pro flašku.

To je blbej den – řekl nahlas. Ve spíži bylo ticho. Začínal březen...

Pavel Frydrych

Minipříběh č. 2

Brusle neměl na nohou ani nepamatoval. Natož v březnu. Mrzlo. Bledule a sněženky zůstávaly hluboko v zemi.

Srazil se s nějakým dítětem. A další bruslař mu nožem rozřízl tvář. Krev tekla na led. Byla to jediná pořádná barva v okolí.

Budoucnost asi naplánovala další dobu ledovou.

Libuše Matysíková
BLEDULE, BŘEZEN, BRUSLE, BUDOUCNOST

Bledule čeká na svou chvíli
bruslaři bruslí na ledu.
Březen dá jaro do zeleně
budoucnost, sílu naší země.

Děti bruslí na rybníku
bledule už pokvetou.
Budoucnost se jeví krásně
v březnu všechno zelená se.

Děti bruslí na rybníku
bledule ty mají kliku.
Březen jistí jara příchod
budoucnost si hledá východ.

Bruslení a bledule
libují si s předjařím.
Březen skvěle vykvete
s budoucností se nemýlí.

Děti bruslí na rybníku
bledule už vykvétají.

Březen jistí jara příchod
budoucnost nám zatím tají.

Bledule je náznak jara
Březen všechno jistí
Brusle teď svou roli hrají
Budoucnost snad přivítají

Bledule ta k jaru patří
V březnu už vše kvete
Brusle teď svou roli hrají
Budoucnost nám promítají

Bledule i s bruslemi
svět je celý zmatený.
V březnu jaro přichází
budoucnost je provází.

Bruslím kroužky na ledu
Březen nás okrášlí zelení
Bledule předběhnou sněženky
Budoucnost svítí jako pomněnky

ČAJ pro chvíle pohody

č.174, březen 2021, ročník XX

Vydáno 5. března 2021 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka
Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský
Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!